

Sygn. akt II PK 151/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa S. S.
przeciwko P. S.A. z siedzibą w P.
o wynagrodzenie i odprawę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 21 września 2015 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód pozewem z 11 marca 2010 r. (data złożenia w Sądzie) wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 58.199,90 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu zaległego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od 25 maja 2007 r. do 31 października 2009 r. Ponadto, wniósł o zasądzenie 10.000 zł tytułem odprawy pracowniczej.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z 21 września 2015 r. oddalił apelację pozwanego co do pkt. 1, 3 i 4 wyroku Sądu Rejonowego w P. z 23 grudnia 2014 r., uwzględniającego powództwo w części (pkt 1), oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2).

Wyrok Sądu Okręgowego pozwany zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie: (-) art. 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy

z przyczyn nie dotyczących pracowników, w zw. z art. 8 k.p. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przyczyny nie dotyczące pracowników w rozumieniu ww. przepisu należy uznać każdą przyczyną bez wyjątku, również taką, która w najmniejszym stopniu nie jest zależna od pracodawcy, dodatkowo podejmującego próbę zapewnienia powodowi pracy na innym stanowisku; (-) art. 94 pkt 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że zaznajomienie pracownika z zakresem jego obowiązków jest skuteczne wyłącznie po przedstawieniu mu tego zakresu na piśmie, w sytuacji gdy to, jakie obowiązki spoczywają na pracownikach, immanentnie związane jest z zajmowanym przez pracownika stanowiskiem, a pracownik, który wcześniej już tego typu stanowisko zajmował, tym bardziej posiada wiedzę co do powyższego zakresu; (-) art. 151 § 4 k.p. w zw. z art. 8 k.p. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że za pracę w godzinach nadliczbowych uznaje także samowolne wykonywanie pracy, bez uzgodnienia z pracodawcą, bez polecenia służbowego, mimo braku zgłoszenia przez pracownika pracodawcy niemożności wykonywania ciążących na pracowniku obowiązków w obowiązujących go normach.

Zdaniem skarżącego skarga zasługuje na przyjęcie do rozpoznania, ponieważ w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, a mianowicie:

(-) czy „przyczynę nie dotyczącą pracowników” w rozumieniu art. 8 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników należy uznać sytuację, w której pracodawca z przyczyn od niego niezależnych dokonuje likwidacji danego stanowiska pracy, a jednocześnie podejmuje kroki mające na celu kontynuację zatrudnienia pracownika, składając mu wypowiedzenie warunków pracy i płacy, na przyjęcie, którego nie wyraża zgody pracownik;

(-) czy zaznajomienie pracownika z zakresem jego obowiązków w oparciu o art. 94 pkt 1 k.p. w sytuacji gdy to, jakie obowiązki spoczywają na pracowniku immanentnie związane jest z zajmowanym przez pracownika stanowiskiem, a pracownik wcześniej już tego typu stanowisko zajmował, jest skuteczne wyłącznie po przedstawieniu mu tego zakresu na piśmie;

(-) czy za pracę w godzinach nadliczbowych w rozumieniu art. 151 § 1 k.p. należy uznać także samowolne wykonywanie pracy, bez uzgodnienia tego z

pracodawcą, bez polecenia służbowego, mimo braku zgłoszenia przez pracownika pracodawcy niemożności wykonywania ciążących na pracowniku obowiązków w obowiązujących go normach czasu pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu. Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (por. postanowienie SN z 26 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest, bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Skarżący jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia SN z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Tym samym zwykła wykładnia przepisu prawa lub jego stosowanie nie może stanowić podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie SN z 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909, czy postanowienie SN z 26 listopada 2014 r., II UK 134/14, LEX nr 2008662 oraz powołane tam orzeczenia). Nadto, istotne zagadnienie prawne, jeżeli miałoby stanowić przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej powinno występować w rozpoznawanej sprawie, a jego rozstrzygnięcie mieć wpływ na wynik sprawy. Należy jednocześnie wskazać, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy

jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia - art. 398¹³ § 2 k.p.c. (por. postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Zagadnienia sformułowane przez skarżącego nie spełniają powyższych wymogów.

Odnosnie rozumienia „przyczyny niedotyczącej pracowników” w kontekście stosowania art. 8 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w sytuacji rozwiązania stosunku pracy na skutek odmowy pracownika przyjęcia zaproponowanych mu warunków pracy i płacy, problem ten doczekał się licznych wypowiedzi w orzecznictwie i utrwalonym (przykładowo por. wyrok SN z 27 sierpnia 2013 r., II PK 340/12, LEX nr 1409529 oraz powołane tam orzecznictwo; wyrok SN z 14 grudnia 2016 r., II PK 281/15, LEX nr 2200601, a także wyrok TSUE z 12 października 2004 r., C-55/02, ECR 2004/10A-I-9387, pkt. 49, 50 oraz 60). Skarżący nie przedstawił natomiast argumentacji prawnej uzasadniającej zmianę utrwalonego w orzecznictwie sądów polskich, zgodnego z prawem unijnym, rozumienia tego pojęcia.

Jeżeli chodzi o zagadnienia sformułowane przez skarżącego w związku z art. 94 pkt 1 k.p. oraz art. 151 § 4 k.p., to sprowadzają się one do zwykłej wykładni i stosowania tych przepisów w okolicznościach faktycznych sprawy. Skarżący nie wykazał, że problemy te, uwzględniając główny cel postępowania kasacyjnego, są istotne. Ponadto, twierdzenie pozwanego co do samowolnego wykonywania przez powoda pracy ponad normy czasu pracy, stanowiące założenie dla sformułowania zagadnienia prawnego, nie znajduje potwierdzenia w ustaleniach faktycznych, którymi związany jest Sąd Najwyższy. Sądy powszechne ustaliły, bowiem, że świadczenie pracy ponad normy czasu pracy nie było wynikiem autonomicznej decyzji powoda, ale podyktowane koniecznością wykonania takiej pracy, a pozwany wiedział o pracy powoda w nadgodzinach i na nią się godził.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak na wstępie.

